

но на селянитѣ азъ
сѣмъ на помощъ всѣки часъ!
Все по нивитѣ стоя
и съ водица ги поя!

Радославъ извика: — Вѣрно,
азъ съ очитѣ си я мѣрнахъ
срѣдъ зелената полянка
подъ една върбова сѣнка.
Тамъ косачитѣ косѣха,
дълги откоси редѣха,
азъ подъ сѣнка се отбихъ,
та съ водица се напихъ.

5.

Кжсичкитѣ панталони,
сякашъ нѣкой ги подгони,
хей дойдоха и за мигъ
каната заплашватъ съ викъ:
— Ти, госпожо, тѣй модерна,
си на своя родъ невѣрна!
Много важность си не давай,
тая стомна уважавай!
Тя пои ония, дете
слънце ги гори въ полето.
Тамъ сж монитѣ дѣди —
китни, дѣнести потури,
ала да не мислишъ ти,
че сж прости тѣ и шури!
О, какви сж тѣ разумни,
О, какви сж сладкодумни!
Знаятъ приказки нечути,
помнятъ старитѣ хайдутѣ,
пѣкъ били сж и войводи,
борѣли се за народа!
Много бързашъ да обидишъ,
ала я иди да видишъ,
какъ на село рано ранятъ
та работятъ и ни хранятъ!

Каната остана нѣма —
замълча и се засрами.

6.

Рече мекиятъ кровать:
— А кжде на село спятъ?
— Спятъ навѣнъ подъ свода модъръ
и на дървения одъръ.

— Ама нѣматъ ли въ селата
все пружинени кровати?

— Не! Тамъ стари и мѣнчки
наедно си лѣгатъ всички.
Спятъ на черги и на леса
и да ти призная — зле сж!

Ние съ дѣдо спяхме двама
върху одѣра, на слама
съ козякъ бѣхме се завили —
той боде като съ осили!...

7.

А отгоре се развика
свѣтналата електрика:

— Слушай, драги офицеръ,
какъ е дѣдо ми Фенеръ?

— О, и въ него азъ надничахъ,
палихъ малко газениче.
Той на село е въ зимника
дѣдовата електрика!

— Да, но като мене тука
той не свѣти,
много слабичко мѣждука —
разберете!

— Електрике, ти каква си,
все на споръ и на кавга си!
Тебъ ти дава свѣтълъ взоръ
електрически моторъ!